

каквито ще бждат повечето отъ тѣхъ, тѣ ще бждатъ решаващитѣ дейци въ общинската политика и като такива биха могли да направятъ извънредно много за благоустройството на селото, за неговата здравна култура, за стопанското му и духовно издигане. Тѣ биха могли въ кратко време да промѣнятъ коренно бита и облика на нашитѣ села и да създадатъ отъ тѣхъ малки китни паланки. На всички тия лица би могло и би трѣбвало да се вмѣни въ дългъ да създадатъ модерни домакинства съ образцови градини, пчеларство и съ личенъ примѣръ да действуватъ възпитателно върху останалото население. Така тѣ ще допринесатъ много за стопанското повдигане на селото чрезъ личния примѣръ на образцова стопанска дейность. Тѣ ще бждатъ и главнитѣ деятели въ мѣстното читалище, гдето, подпомогнати отъ Върховния читалищенъ съюзъ и неговитѣ поддѣления, тѣ ще даватъ духовна храна на сѣселянитѣ си. Благодарение на радиото, тѣ не ще бждатъ откъснати отъ културния свѣтъ, а ще се намиратъ въ постоянна връзка съ него и ще получаватъ импулси. Затова налага се по-скоро да се снабдятъ селата съ радиоапарати, които ще ги свържатъ преди всичко съ София, Варна и Пловдивъ, гдето трѣбва да се организиратъ системни радиосказки, предназначени за просвѣта на селото. Нашето селско население е жадно за просвѣта, то посреща най-радушно всички, които отиватъ да говорятъ въ селскитѣ читалища. Сказки, устройвани въ варненски села, иматъ често пжти много по-голямъ успѣхъ, отколкото такива въ Варна, съ нейната голѣма чиновническа, учителска и стопанска интелигенция, съ нейнитѣ 3 гимназии и Висше търговско училище. Затова дългъ свещенъ е на градската интелигенция да почне да обхожда селата, за да съдействува активно за тѣхното културно повдигане. Така тя ще подпомогне въ висша степенъ трудното дѣло на набелязаната селска интелигенция, а отъ друга страна чрезъ личенъ контактъ ще ѝ даде импулсъ и морална подкрепа, отъ каквато тя — селската интелигенция, има извънредно голѣма нужда. Оттамъ културнитѣ дейци ще се върнатъ не само съ чувството и задоволството за изпълненъ дългъ спрѣмо народа, но и обогатени съ много знания, които имъ липсватъ, а най-главно подхранени съ живителнитѣ сокове на народния духъ. Нека народътъ вижда, че все по-често го посещаватъ и се интересуватъ отъ него и такива хора, които не се движатъ отъ желанието да спечелятъ гласоветѣ на избирателитѣ, а единствено отъ желанието да му бждатъ полезни въ неговата духовна ницета. Нека интелигенцията се проникне дълбоко отъ съзнанието, че по-високото образование преди всичко представлява не привилегия, а свещенно задължение да се вложатъ придобититѣ знания, културенъ опитъ, сръчност и умения въ служене на народа и нацията. Само така това по-високо образование добива културно значение, само така то намира своето оправдание. Разбира се, това просвѣтно дѣло трѣбва да става системно. И тукъ Върховната читалищна управа, би могла да направи много нѣщо. Като главно ръководно начало при изработване на плана и системата на културната дейность всрѣдъ народа трѣбва да служи не толкова желанието да се дадатъ сухи знания на народа, а да се събуди у него усѣтъ за истинска култура и да му се даде тласъкъ да се стреми къмъ нея. Статиката на баласта отъ знания трѣбва да отстъпи мѣсто на културната динамика, която е лозунгъ на нашето време. Така исканото сближение между интелигенцията и народа не ще закжснѣ много и лесно ще се подготви почвата за възтържеству-